

Brazīlijas fila

FCI standarts Nr.225

IZCELSMES VALSTS: Brazīlija

ORIĢINĀLĀ STANDARTA PUBLICĒŠANAS DATUMS: 12.01.1993.

KLASIFIKĀCIJA: 2. grupa: pinčeri un šnauceri, molosi, Šveices ganu suņi un citas šķirnes

2.1. apakšgrupa: molosi

KOPĒJAIS IESPAIDS: Tipiska molosu šķirne ar spēcīgiem kauliem. Taisnstūra, kompakta uzbūve, vienlaicīgi harmoniska un proporcionāla. Masīvums apvienojas ar acīmredzamu veiklību. Kucēm jābūt izteikti sievišķīgām, lai tās uzreiz atšķirtu no suņiem.

UZVEDĪBA UN RAKSTURS: izcila drosme, apņēmība un drošsirdība ir daļa no filas rakstura. Viņš ir pakļāvīgs un paklausīgs savam saimniekam un tā ģimenei un it īpaši iecietīgs pret bērniem. Viņa uzticība ir kļuvusi par brazīliešu parunu. Viņš vienmēr meklē saimnieka sabiedrību. Viena no filas rakstura īpašībām ir neuzticība pret svešiniekiem. Ārpus mājas viņš ir mierīgs, tā pašpārliecinātību un pašpaļāvību neiespaido nedz nepazīstamas skaņas, nedz saskarsme ar jaunu vidi. Nepārspēts īpašuma sargs, kam piemīt arī instinktīva tieksme doties lielo zvēru medībās vai ganīt lopus.

GAITA: Filai raksturīgs garš solis un elastīga gaita, kas atgādina liela kaķa kustības. Galvenā viņam raksturīgā pazīme ir aidinieks (kamieļa gaita), kad vispirms uz priekšu virzās abas vienas pusē kājas, tad abas otras pusē kājas. Tā rezultātā rodas visa ķermeņa gāzelēšanās un līgošanās, ko pasvīturo aste, kad tā ir pacelta. Ejot galva ir nolaiستا zemāk par muguras līniju. Fila demonstrē rāmu, brīvu un platu riksi ar spēcīgu atgrūdienu. Tā galops ir spēcīgs, ar negaidītu ātrumu šāda lieluma un svara sunim. Brazīlijas filas gaitu ietekmē molosu šķirnēm raksturīgās locītavas, kas rada iespaidu, ka suns spēj pēkšņi un strauji mainīt kustības virzienu, kas patiesībā tā arī ir.

IZTEIKSME: miera stāvoklī viņš ir rāms, cēls un pašpārliecināts, nekad ar garlaikotu vai izklaidīgu izteiksmi. Saspringtā stāvoklī izteiksmei jāatspoguļo noteiktība un uzmanība ar stingru un caururbjošu acu skatienu.

GALVA: filas galva ir smaga un masīva, vienmēr proporcionāla ķermenim. Skatoties no augšpusē, tā līdzinās trapecei, kurā galva ietilpst līdzīgi bumbierim. Skatoties no sāniem, purna un galvaskausa attiecībai jābūt apmēram 1:1, vai pirmajam jābūt nedaudz mazākam par otro.

GALVASKAUSA DAĻA:

Galvaskauss: profilā veidojas vienmērīga līkne no pārejas līdz pakauša pauguram, kura ir labi izteikta, it īpaši kucēniem. Skatoties no priekšpusē, galvaskauss ir plats, apjomīgs ar viegli izliektu augšējo līniju. Sānu līnijas virzienā uz leju viegli izliektas, gandrīz vertikālas, virzienā uz purnu sašaurinās, nekad neveido pārejas.

Pāreja: skatoties no priekšpusē tās praktiski nav. Pieres vidus rieva vienmērīgi iestiepjas galvaskausā apmēram līdz tā vidum. Skatoties no sāniem, pāreja ir zema, slīpa un faktiski to veido ļoti labi attīstīti uzacu loki.

PURNA DAĻA:

Purns: Spēcīgs, plats un dziļš, vienmēr proporcionāls galvaskausam. Skatoties no augšpuses, tas ir pildīts zem acīm, pavisam nedaudz sašaurinās līdz purna vidum un tad atkal nedaudz paplašinās līdz purna galam. Skatoties no sāniem purna muguriņa ir taisna vai arī izliekta (romiešu deguns), bet nekad tās līnija nav kāpjosa. Purna priekšējā līnija tuva perpendikulārai, ar vieglu padziļinājumu tieši zem degungala. Augšlūpas veido izteiktu liekumu. Tās ir biezas un nokarenas, nosedz apakšlūpas, veidojot purna apakšējo līniju, kura ir gandrīz paralēla augšējai līnijai. Lūpu mala vienmēr ir redzama. Apakšlūpas ir cieši piegulošas līdz ilkņiem, tālāk vaļīgas, ar robainām malām. Purns ir ļoti dziļš pie pamatnes, bet tā dziļums nepārsniedz purna garumu. Lūpu apakšējās malas veido otrādi apgrieztu un dziļu "U".

Degungals: labi attīstīts, ar platām nāsīm, neaizņem visu augšžokļa platumu. Melnā krāsā.

Acis: vidēji lielas vai lielas, mandeļveida, novietotas vidēji dziļi vai dziļi, tālu viena no otras. Krāsa no tumši kastaņbrūnas līdz dzeltenai, vienmēr atbilstoša apmatojuma krāsai. Pateicoties lielam daudzumam liekās ādas, daudziem suņiem ir atkārušies apakšējie acu plakstiņi, kas netiek uzskatīts par trūkumu, jo šāda nianse pastiprina šķīrne raksturīgo melnholisko izteiksmi.

Ausis:

Nokarenas, lielas, biezas, V- formas, pie pamatnes platas, tālāk sašaurinās, ar noapaļotiem galiem. Novietotas galvaskausa aizmugurējā daļā. Miera stāvoklī tās atrodas vienā līmenī ar acu vidus līniju. Sasprindzinoties ausis paceļas virs sākotnējā stāvokļa. Pamatne slīpa, priekšdaļa augstāka kā aizmugurējā daļā. Ausis nokarājas gar vaigiem vai ir atlocītas atpakaļ tā, ka redzama to iekšpuse.

Zobi: ievērojami platāki kā gari. Stipri un balti. Augšējie griezējzobi plati pie pamatnes un asi galos. Ilkņi spēcīgi, labi un plati novietoti. Ideāls ir šķērveida sakodiens, bet pieļaujams arī taisnais sakodiens.

KAKLS:

Neparasti spēcīgs un ļoti muskuļains, radot iespaidu, ka kakls ir īss. Tas ir viegli izliekts augšpusē un labi atdalīts no galvaskausa. Uz kakla ir pakakle.

MUGURAS LĪNIJA:

Skausts, veidojot slīpu līniju, ir labi izteikts pateicoties tam, ka lāpstiņas novietotas tālu viena no otras. Skausts atrodas nedaudz zemāk par krustiem. Aiz skausta muguras līnija maina virzienu, vienmērīgi paceļoties uz krustiem. Nav tendences ne uz ieliektu, ne izliektu muguru.

Krusti: plati un gari, apmēram 30 grādu leņķī pret horizontāli, ar vienmērīgu liekumu. Novietoti nedaudz augstāk par skaustu. Skatoties no mugurpuses, krustiem jābūt apjomīgiem, to platums ir apmēram vienāds ar krūšu kurvja platumu, bet kucēm var būt pat platāks.

Ķermenis: spēcīgs, apjomīgs un dziļš, klāts ar biezu un vaļīgu ādu. Krūšu kurvis ir garāks par vēderu. Ķermeņa garums ir tāds pats kā augstums skaustā plus 10 procenti, kad to mēra no plecu locītavas līdz sēžas pauguram.

Krūšu kurvis: ribas labi izliektas, kas tomēr netraucē plecu novietojumam. Krūtīs dziļas un apjomīgas, nolaižas līdz elkoņu līnijai.

Jostas vieta: īsāka un ne tik dziļa kā krūšu kurvis. Abas šīs daļas skaidri nodalītas. Jostas vietas apakšējā daļa kucēm ir vairāk izteikta. Skatoties no augšas, jostas vieta ir šaurāka par krūšu kurvi un krustiem, bet tai nevajadzētu veidot vidukli.

Apakšējā līnija: krūšu kurvis ir garš un paralēls zemei visā tā garumā. Vēders pievilktis nedaudz kāpjošā līnijā, bet nekad nav kurtveidīgi uzrauts.

PRIEKŠDAĻA: ideālā gadījumā plecu veido divi vienāda garuma kauli (pleca kauls un lāpstiņa), kuri novietoti 45 grādu leņķī pret horizontāli un apmēram 90 grādu leņķī viens pret otru. Pleca-lāpstiņas savienojums veido pleca locītavu, kurai vajadzētu būt novietotai krūšu kaula gala augstumā, bet nedaudz aiz tā. Ideālā gadījumā pleci aizņem laukumu no skausta līdz krūšu kaulam un plecu locītavai vajadzētu būt novietotai pa vidu. Iedomātai perpendikulārai līnijai, kas vilkta no skausta pret zemi, vajadzētu iet cauri elkonim un sasniegt ķepu.

Priekškājas: tām jābūt paralēlām, taisnām līdz pēdvidum, ar spēcīgiem kauliem. Karpālā locītava ir stingra un pamanāma. Pēdvidus īss un nedaudz slīps. Kāju garumam no zemes līdz elkonim jābūt vienādam ar attālumu no elkoņa līdz skaustam.

Ķepas: veido spēcīgi un labi izliekti pirksti, kuri nav saspiesti pārāk cieši kopā. Spilventiņi ir biezi, plati un dziļi. Pareizā stāvoklī ķepas ir vērstas uz priekšu. Nagi spēcīgi un tumši, bet var būt balti, ja baltā krāsā ir attiecīgais pirksts.

PAKAĻKĀJAS: ar mazāk smagiem kauliem kā priekškājas, bet kopumā nekad nav vieglas. Ciskas noapaļotas pateicoties muskuļiem, kas stiepjas lejup no zarnu un sēžas kauliem, veidojot ciskas aizmugures daļas liekumu un tāpēc sēžas kaulam jābūt garam. Pakaļkājas paralēlas, ar spēcīgām lecamām locītavām, pēdas nedaudz izliektas, augstākas par pēdvidu. Ceļi un lecamās locītavas ar mēreniem leņķiem.

Pakaļējās ķepas: mazliet ovālākas par priekšķepām, bet citādi apraksts identisks priekšķepu aprakstam. Nevajadzētu būt rudimentāriem pirkstiem.

ASTE: ļoti plata pie pamatnes, vidēji augstu novietota, sasniedz lecamās locītavas, galā strauji sašaurinās. Kad suns ir saspringts, aste ir augstu pacelta un izliekums galā vairāk izteikts. Astei nevajadzētu būt uzliktai uz muguras vai saritinātai.

LIELUMS:

Augstums skaustā: suņiem: 65-75 cm

kucēm: 60-70 cm

SVARS:

Suņiem vismaz 50 kg

Kucēm vismaz 40 kg

Krāsa: pieļaujamas visas viendabīgās krāsas izņemot diskvalificējamās (balta, peļu pelēka, plankumaina, raiba vai melna ar lāsumiem). Svītraiņiem suņiem uz pamatkrāsas var būt izvietotas vāji vai spilgti izteiktas svītras. Var būt vai arī nebūt melna maska. Visām pieļautajām krāsām baltie plankumi var būt tikai uz ķepām, krūtīm un astes gala. Baltas atzīmes uz jebkuras citas ķermeņa daļas nav vēlamas.

ĀDA:

Viena no šķirnes raksturīgākajām iezīmēm ir bieza, vaļīga āda uz visa ķermeņa, galvenokārt uz kakla, veidojot izteiktu pakakli, un daudziem šķirnes pārstāvjiem krokas turpinās uz krūtīm un vēdera. Dažiem suņiem ir kroka galvas sānos un arī uz skausta, kas pāriet uz pleciem. Kad suns ir mierīgs, uz galvas krunka nav. Kad suns saspringst un paceļ ausis, āda savelkoties veido mazas krunkas gar galvaskausa garenisko līniju.

APMATOJUMS: īss, gluds, biezs un cieši pieguļošs ādai.

Piebilde: tālāk aprakstītā rakstura pārbaude šķirnes izcelsmes valstī ir priekšnosacījums čempiona titula saņemšanai.

RAKSTURA PĀRBAUDE

Rakstura pārbaude ir obligāta ikvienam sunim (no 12 mēnešu vecuma), lai saņemtu reģistrētu čempiona titulu.

Visiem čempioniem jāsaņem rakstura pārbaudes apstiprinājuma apliecība. Šo pārbaudes testu veic visās specializētajās izstādēs. Lielajās izstādēs to veic pēc eksperta ieskatiem. Priekšnoteikums ir tāds, ka pārbaude ir publiska un notiek ārpus izstādes ringa.

Pārbaude ietver:

1. Uzbrukums ar nūju. Sunim jāuzbrūk stāvot hendlera priekšā, bez atbalsta, kamēr īpašniekam vai hendleram jāpaliek savā vietā. Aizliegts dzīvnieku aizskart vai sist.

2. Pārbaude ar šāvienu. Piecu metru attālumā no suņa izšauj tukšus šāvienus. Sunim jāizrāda uzmanība, pašpārliicinātība un pašpaļāvība.

3. Pārbaudes laikā ringā eksperts analizē kandidāta uzvedību un raksturu, pievēršot uzmanību tā izteiksmei. Rakstura pārbaudes laikā jāpievērš uzmanība sekojošam:

- dzīvnieka nepatīkamai pret svešiniekiem.

- katra suņa pašpārliicinātībai, drosmībai, noteiktībai.

TRŪKUMI:

VISPĀRĒJI TRŪKUMI:

Abpusējs vai vienpusējs kriptomorhisms; mākslīgu materiālu pielietošana vai suņa izskata mākslīga izmaiņošana; albinisms; šķirnes trūkums, utt.

DISKVALIFICĒJOŠI TRŪKUMI:

- agresivitāte pret saimnieku,
- gljēvulība,
- rozā degungals,
- nepilns sakodiens,
- pārkodiens ar redzamiem zobiem pie aizvērtas mutes,
- trūkstošs ilknis vai viens molārs izņemot M3,
- zilās acis (porcelāna),
- grieztas ausis vai aste,
- krusti zemāki par skaustu,
- balta, peļu pelēka, plankumaina, raiba, marmora, melna ar lāsumiem krāsa,
- pārāk mazs augums (suņi zem 65 cm, kuces zem 60 cm),
- brīvās ādas trūkums,
- aidi nieka trūkums.

ĻOTI NOPIETNI TRŪKUMI:

- maza galva,
- sausa augšlūpa,
- izteikta pāreja skatoties no priekšpusēs,
- izvalbītas acis,
- trūkstoši divi zobi izņemot P1,
- pakakles trūkums,
- apātisks vai bikls suns,
- negatīvs jūtīgums pret šāvienu,
- izliekta mugura,
- taisna muguras līnija,
- pārmērīgi uzrauts vēders,
- satuvinātas lecamās locītavas,
- taisnas lecamās locītavas (nav pakakļu leņķu),
- viegli kauli,
- nepietiekama masa,
- pārmērīgi liels augums (suņi virs 75 cm, kuces virs 70 cm),

- baltie plankumi aizņem vairāk par ¼ no ķermeņa,
- nepigmentēti acu plaksti,
- apaļas acis,
- kvadrātveida ķermenis.

NOPIETNI TRŪKUMI:

- īss purns,
- mazas ausis,
- augstu novietotas ausis miera stāvoklī,
- pārmērīgi gaišas acis,
- krunkas uz galvaskausa, kad suns ir miera stāvoklī,
- pārkodiens,
- divu zobu trūkums,
- ādas kroka zem kakla, kas nav pakakle,
- ieliekta mugura,
- šauri krusti,
- uz muguras saritināta aste,
- nepietiekoši dziļas krūtis,
- pēdvidus vai pēdas nepareiza forma,
- pārāk izteikti pakājāju leņķi,
- īsi soļi.

NELIELI TRŪKUMI:

- jebkuras novirzes no standarta, kas nav minētas iepriekš.

N.B. Suņiem jābūt diviem skaidri redzamiem, normāli attīstītiem sēkliniekiem, kuri pi Inībā atrodas sēklinieka maisīnā.